

Само дългоухият сядия спокойно си пасял. Славейковата дивна пѣсен не засѣгнала неговитѣ дебели уши.

Но когато малкото славейче спрѣло да пѣе и започнала кукувицата да кука, тогава магарето дигнало глава и наострило уши, като ги наклонявало ту на една, ту на друга страна.

Тжженѣ и замисленѣ останалѣ славейко на клончето.

Гледалѣ го пастирътѣ, нестѣрпѣлѣ се и казалѣ:

— О, малко славейче, защо се разтѣжи? Щомъ твоята пѣсенъ не допада на магарешкитѣ уши, тя има много, много голѣма цѣна.

Прѣвелъ: Ив. Грудевъ.

ПРѢМѢНЕНЪ РАЧО.

Прѣмѣни се рачо,
 Накити се рачо
 Въ сини панталони,
 Съ алени пантовки;
 Па стиде рачо,
 Рачо челебия,
 Булка да си дири
 Въ жабеното село . . .
 Щомъ го жаба видѣ,
 Жаба кекерана,
 Та па се на рача
 Силно надсмѣяла:
 — Ой, раче, раче,
 Раче осмокраче,
 Не знамъ ли те, раче,
 Каква ми си стока!

Изъ дупки те вадятъ,
 У торба те носятъ,
 У гърне те турятъ,
 На огънь те варятъ . . .
 Разлюти се рачо,
 Рачо челебия,
 Рачо дългокрачо,
 Па нн жаба дума:
 — Ой жабо, жабо,
 Жабо кекерано,
 Не знамъ ли те, жабо,
 Каква ми си стока!
 Въ тинята се каляшъ,
 На пѣсъкъ се сушишъ,
 Три пѣти скокнешъ, —
 Деветъ пѣти крѣкнешъ . . .

